

De finansielle Forhold i Frankrig vedblive endnu steds at være det Hængsel, hvorom den udenlandske Politik dreier sig. Vi have sagt, at denne Tilstand var saa mislig, at den enten maatte føre til en Usvæbning eller til Krig, og vi have udviklet, hvorfor det sidste Alternativ: Udbrudet af en Krig til Foraarret, var sandsynligt. Foulds Betænkning og Keiserens Drgivelse af flere af de finansielle Prærogativer vakte et Dieblit Haab om Fredens Bevarelse. Uagtet man nemlig først tilfulde kan bedømme den nye Finansministers Hensigter, efterat man har lært den Fremstilling af de finansielle Forhold at kende, som han i December Maaned skal overrække Keiseren og som skal tjene til Grundlag for Budgettet, veed man dog allerede, at Foulds ikke kan gennemføre sit Program uden at formindste Udgifterne betydeligt, og uden at forstærke Statens store Indtægter, end en Stat paa Fortepianoer og chemiske Svovlsulfider kan give. Den uafhængige Presse paaflaarer, at Pressen maa søges i Udgiftens Formindstelse snarere end i Skatternes Forhøielse og fordrer mere høirøstet, end det endnu er skeet under Keiserens Regjering, betydelige Reductioner med Hensyn til Armeen og Flaaden. Regjeringsbladene indrømme vel Rigtigheden heraf, men de paaflaare, at Pressen ikke besidder de nødvendige Oplysninger til at bestemme Besparelsens Natur og Omfang, medens de dog selv udtale sig mod enhver Formindstelse af Udgifterne med Hensyn til de paa offentlig Bekostning udførte Arbejder, og kun ville vide af en Usvæbning at sige, naar alle de andre Stormagter erklære sig villige til at følge det givne Exempel.

Men Forholdene i Europa ere ikke af en saadan Beskaffenhed, at en sliq Overenskomst er mulig. Esterrig og Italien staae som fiendtlige Magter ligeoverfor hinanden og kunne altsaa ikke tænke paa en Usvæbning. Tilstanden i Polen er for Dieblit af en saadan Beskaffenhed, at Rusland maa være forberedt paa at skide ind med væknet Haand, og Gjæringen i dette Land over ogsaa stor Indflydelse paa Preussens, der deels af Hensyn hertil og deels for at sikre sig Overherredømmet i Tyskland, neppe vil tænke paa at formindste sin Stridsmagt. En politisk Correspondent fra Paris vil endelig vide, at Lord Palmerston paa en officieus Forespørgsel skal have svaret, at uagtet han indlæser, hvor gavnlig en sliq Forholdsregel vilde være med Hensyn til Forholdet mellem England og Frankrig, vilde Usvæbnings-Systemets Antagelse dog ikke være betimeligt for Storbritanniens Vedkommende. Der er altsor megen Grund til at nære Frygt for, at de fredelige Hensigter, som Keiser Napoleons Kundgjørelse af 14de November syntes at bebude, ikke ville gaae i Opfyldelse, men at snarere den i „La Patrie“ indvirkede Artikel om Umuligheden af Frankrigs Usvæbning, en Artikel, der i Almindelighed tilskrives Grev Morny, bebuder en Tingenes Tilstand, som man ikke vil komme ud af uden en Krig.

I Italien er man meget bekymret for Udfaldet af den Kamp, som Oppositionen i Begyndelsen af næste Uge vil vække med Ministeriet om det romerske og neapolitanske Sprøgsmaal, efterat Loven om Krigsskatten ikke frembød den attraaede Leilighed, fordi alle de Deputerede fra Neapel med Undtagelse af Niccardini erklærede, at de vilde stemme for denne Lov. Uagtet Niccardini er meget indstøttet og tans, synes hans Venner dog med Lillid at imødesee den forestaaende Kamp, og man anseer det for en Vresdag at holde paa Baron Niccardini som Udenrigsminister, fordi Nationens Uafhængighedsfølelse er bleven altsor haardt saaret af Udtalelserne i den franske Presse, til at den ikke med Ugunst skulde betragte en Forandring, som den med Rette eller Urette anseer som Resultatet af Frankrigs Paavirkning. Spørgsmaalet om Valget af en Indenrigsminister vil blive udført til efter Debatten, og hvis Rattazzi vder Ministeriet den samme selvopoffrende Understøttelse som hidtil, er det høist sandsynligt, at han vil modtage en Plads i Cabinettet. Han har alt bevist det nærværende Ministerium en stor Tjeneste ved at forjone det med Cialdini, der stadig overværer Deputeretkammerets Forhandlinger. Man haaber, at han snart igjen vil overtage Commandoen, og der er ikke mere Spørgsmaal om at give ham en Efterfølger.

I England er Opmærksomheden fornemmelig henvendt paa en Begivenhed, der kan have meget alvorlige Følger. Et nordamerikansk Krigsskib har anholdt et engelsk Postdampskib og fængslet nogle Commissairer fra Syden, der skulde begive sig til Europa som Substaternes Repræsentanter. De nærmere Omstændigheder ved denne Sag ere endnu ubekjendte; men det maa ansees høvet over enhver Tvivl, at det engelske Flag er blevet krænklet. Regjeringen vil ikke undlade at forbre Opreisning, og da Stemningen i de nordamerikanske Fristater allerede i Forveien er meget forbitret, fordi England ved sin neutrale Stilling synes at have anerkendt de sydlige Stater som en krigsførende Magt, vil Cabinettet i Washington neppe være tilbøieligt til at opfynde en saadan Fordring. Den engelske Regjering har afstøet Kronens Jurisfiker en Erklæring i Anledning af denne Sag.

Fra Amerika har man i London modtaget temmelig vigtige Efterretninger med Hensyn til de første Resultater af den store Expedition tilføes, som Norden har foretaget mod Syden. Disse Resultater have været meget tilfredsstillende, idet

Flaaden ikke, saaledes som Rygtet gif i New-York, var bleven adspiltet af en Storm, men tværtimod havde bemægtiget sig vigtige Stillinger paa Ten Port-Royal, ved Syd-Carolinas Kyst, i nogle og tyve Miles Afstand fra Charleston, Adskilligespartiets Hovedsæde. Regjeringen i Washington synes at have til Hensigt, at benytte disse Stillinger til Basis for fremtidige Operationer og til atter at aabne Handelsforbindelsen paa de af dens Tropper besatte Punkter. Tillands har General Mac-Clellan afløst den gamle General Scott som Nordarmeen's Oberstcommanderende, og en Deputation fra Pennsylvania har allerede foræret den nye Feltherre en Vresfabel. I sit Svar sagde han, at han modtog denne Gave snarere som en Belønning for det, han vilde udrette, end for hvad han hidtil havde udrettet, og han tilføiede, at den nærværende Krig nok kunde blive blodig, men ikke langvarig. Som en Modsetning til denne Paastand ville vi dog tilføie, at isølge de i Syden udtomne Nøiser er de confödererede Staters Armee 446,000 Mand stærk, og hvis denne Angivelse er rigtig, er det lettere at indsee, at Krigen vil blive blodig, end at den vil blive kortvarig.

M.

Skizzer fra Australien.

(Af Bob.)

III.

I 1851 var Ballarat en øde, jumpet Landstrækning, en Stræk for de saa Dredivere og Fragtmænd, der maatte passere den, paa Veien til de jernere Kvæg- eller Faarestationer. Da sandt en Faarehyrde Guld der og Rygtet om dette Fund spredte sig overalt. I 1861 staaer Ballarat som en smuk By med omtrent 70,000 Indbyggere, oplyst med Gas, forsynet med Vandledning og i Besiddelse af alle de Bekvemmeligheder, som den nyere Tid fordrer. Tre Theatre kappes med hverandre om at vinde Guldgravernes Bisald, og Forlystelsessteder af ethvert Slags findes overalt. Der arbeides næsten udelukkende af Dvarts og nogle af Hullerne gaae til en Dybde af 700 Fod. Det er fuldstændig Bjergværksdrift. — Byen staaer i Forbindelse med Melbourne baade ad den lige Bei igjennem en Mængde Smaabyer, der alle skyldes Ballarat deres Opblomstring, over de stenede Sletter ved Keilor, og gjennem Geelong, hvor Jernbanen, der har været under Arbeide i flere Aar, nu snart er færdig. Flere Danske leve der; Luxen & Comp's Boutik er velbekjendt fra Ballarats tidligste Dage; den eksisterede først som et Telt, opreist af en Deel Danske som traf sammen, men forandredes med Byen. Luxen er nu Agent for en Bank i Melbourne og opkøber det raae Guld til den; han staaer sig efter Siggende meget godt. En Herr Bruun har ligeledes flaaet sig til No der som Maler, og endeel Danske arbeide i Dvartsaarerne. En „Søn af god Familie“, som har bevæget sig i de bedste Kredse i Kjøbenhavn, lever nu af at stemme Klaverer der; han var yderligt paa Klaverne engang, men opdagede da heldigvis sit Talent som Fortepianospillemmer, der nu gjør, at han idetmindste kan leve sorgfrit. — Hovedpladsen for danske Guldgravere er dog Bendigo, omtrent 35 Mil fra Melbourne; da den ansees som en Hovedmine i det Hele taget, er der anlagt Chaussee hele Veien, og Jernbanen, som skal gaae dertil, er i Gang paa en Strækning af 10 Mil. Der arbeides for en stor Deel ved Band, især ere de saakaldte Puddle-Maskiner meget brugte; de drives ved en Sest, der gaaer rundt som i et Slags Kjerneværk, og ved deres Hjelp kan udvaskes store Kvantiteter Jord i een Dag. Flere Danske have her samlet sig lidt Formue; men mange af dem have rigtignok ogsaa sat adskilligt til ligesaa hurtigt ved at speculere i Dvartsactier, Maskineri eller deslige. Til Bendigo gaae de fleste, naar de ankomme, deels fordi det er lettere at faae Arbeide der, deels ogsaa fordi dette Sted er Midtpunktet for en Mængde andre Minebyer: Castlemaine, W'zroo med sit rige og næsten eneste Actiefelskab „The Caledonian Quartz Mining Company“, Anglewood, Goulbourn Diggings; alle liggende i en bekvem Afstand. Bendigo er tillige Hovedstation for de forskjellige Diligencer, og det er et rakkert Syn at see disse rulle afsted i alle Retninger fra Hotellerne; men især fra det i hele Landet bekjendte „Shamrock Hotel“, der i Størrelse og Pragt kan maale sig med de største og smukkeste i Australien. For Enhver, der holder af at hjere hurtigt, er det en Fornøielse at reise med en australsk Post; det gaaer altid som paa Liv og Død, over to danske Mil i Ti-men er gjerne Farten og dersom der er Concurrence med i Spillet gaaer det i Væddelsøb hele Veien, sommetider en 50 danske Mil; Hestene stiftes hver 2-2; Mil og Rudflene omtrent hver 16 Mil. — Jeg har her kun omtalt de to største Miner; men i Victoria findes der nu ligesaa mange eller maaskee flere, end der er Byer i Danmark, i Ny Syd Wales er der færre og i de øvrige Colonier meget faa. Mandt dem er der Mange, som neppe kunne søde Arbejderne og nogle af dem ere endogsaa jaagødtjom forladte af Mangel paa det vigtigste — Guld.

Umaadelige Strækninger tilbagelægges ofte tilføds for at naae et eller andet nyt „rush“; mere end en Maaned gaaer

i Løbet med at kæmpe sig frem paa de flette Bei, og naar endelig Maalet er naaet, viser det sig maaskee, at der aldeles ikke findes Guld i saadan Mængde, at Arbeidet kan betale sig, eller, hvad der er endnu værre, at hensynsløse Speculanter have saet dette „rush“ i Gang for selv at tjene Penge ved det; thi hvor saamange Mennesker paa en indirecte Maade leve af Guldgraveriet, er det umuligt andet, end at der ogsaa speculeres paa at lede Strømmingerne i bestemte Retninger. Det bekjendte „rush“ til Mont Hope var saaledes kun bragt i Stand for at berige nogle Hoteliere og Kjøbmænd, som boede paa Veien derhen, men det endte sørgeligere, end de selv maaskee havde troet. Hundreder af Føll bleve ødelagte i pecuniær Henseende, og Mange satte deres Liv til ved det. Veien til Mont Hope — et Fjerg i det fjerne Indre — gif over umaadelige vandløse Sletter, og da det endelig blev oplyst, at det kun var blind Alarm, saae disse Landstrækninger ud, som om en over Hals og Hoved flygtende Hær var passeret dem: sønderbrudte Kjøretøier, døde Heste og Oxer, Bøgager af ethvert Slags og bist og her et Lig, laae spredte omkring der. Det mærkeligste „rush“, som den australske Historie kan opvise, er dog det til Port Curtis, der sandt Sted for omtrent to Aar siden. Ingen havde før hørt Tale om dette Sted, de Lærdste vidste, at det var et Slags Havn i den nuværende Coloni Queensland, beliggende i en øde, ufund Egn, med et meget varmt Klima, paa Australiens Østkyst; men snart blev dette Navn ligesaa almindeligt som Melbourne eller Sydney. Paa en eller anden Maade naaede Efterretningen til Melbourne om rige Guldfleier, der skulde være et eller andet Sted og snart var hele Colonien oplyst af de vidunderligste Historier om fabelagtige Guldmarker, som fandtes ved Fitzroy River, Port Curtis. Det blev til en reen Mani at komme derhen; Bladene anstrengte sig vel for at holde Føll tilbage, indtil der indtraf paalideligere Efterretninger derfra; men forgjæves, det syntes, som om Alle vare aldeles bernebede. I Løbet af nogle faa Dage blev Melbourne overfrømmet af en broget Skare fra alle de andre Pladser; deriblandt vare Mænd, som havde opgivet fordeeltagte Stillinger for at komme til dette nye Eldorado. Enhver Maar i Byen flaaede med kæmpemæssige Placater om de forskjellige Skibes Afseiling, enhver Boutik udstillede Gjenstande, „i Særdeleshed brugbare i Port Curtis“ og den, der ikke havde dette Ord til Felttraab, blev ikke andset. Over 30 Skibe afseilede fra Melbourne, ladede med Passagerer og Gods, men mange af dem ankom aldrig til deres Reises Maal; thi denne Hums varede heldigvis ikke længe. Der fandtes meget lidt Guld, neppe altskræffeligt til at kaffe 1000 Mand Livets Ophold, og allerede var der over ti Gange saamange; Rygtet, der før udmalede Alting i de lyseste Farver, gif nu til den anden Yderlighed. Der blev fortalt skræffelige Historier om de Ulykkelige Lidelser — de havde ingen Levnetsmidler og Mytterier horte til Dagens Orden, Klimaet krævede mange Offere og en Speculant tog beraf Anledning til at assende et Skib dertil, ladet med Meel pakket i Ligkister — saaledes berettede et af Dagbladene. I Melbourne var der endnu Adskillige, som ventede paa Skibe, hvor de havde sikret sig Plads ombord til høie Priiser, og man kunde nu dagligt see dem udbude deres Billetter for en Tiendebeel af hvad de selv havde givet, eller under Forbandelser rive dem i Stykker paa Gaden, og derefter give sig paa Tilbageveien til deres forskjellige Hjemstævne. — Tilstanden ved Fitzroy River begyndte virkelig at blive temmelig forvovlet. Tusinder af rasende Føll vare der samlede i en Erken, uden Hjelpekilder og under en ringe Politistyrkes Tilsyn. Af Guld fandtes der saagodt som slet intet. Parlamentet i Melbourne besluttede da at hde Hjelp, ved at jende Skibe bemed for at føre de Ulykkelige tilbage; i Grunden var dette meget fiffigt, da Colonien Victoria ellers maaskee havde mistet en Mængde arbejdende Mænd, der vilde have foretrukket det nære Ny Syd Wales. Snart var der kun nogle faa Hundreder tilbage og Fitzroy River var forladt og eensom efter nogle Ugers Forløb. Mange bleve aldeles ødelagte ved denne Affaire og det var længe efter en staaende Vittighed, at sige om Enhver der speculerede og tabte i en hvilkenomhelst Ting: „Na! han er gaaet til Port Curtis!“ Kort efter dette storartede „rush“ havde jeg selv Leilighed til at erfare Minelivets Ustadiqhed. Sværme af ledige og løse Mænd drog paa den Tid ud fra Melbourne paa Maas og faae for igjen at søge Lykken, og da der netop blev fundet Guld ved en lille Flod, kaldet „Goodmans Creek“, 10 Mil Nord for Byen, samlede der snart en Deel Føll, som opfloge deres Telte og begyndte at grave. Jeg levede dengang i en lille By i Nærheden, og da jeg blev bekjendt med flere af de Herrer Lykkeridere, opfordrede de mig til at reise derud og etablere et Slags Provianteringshandel, for at de ikke skulde spilde Tiden med at gaae for langt efter Levnetsmidler. Naturligvis vilde det blive en umaadelig rig Mine, et Ballarat Nummer To; jeg vilde være den Første paa Stedet og kunde altsaa faae al Handelen — jeg saae allerede mig selv i Manden som en velhavende Kjøbmand i en opblomstrende By, tog derfor sat paa Værfet, gjorde Afstale med en Slagter og en Vager om at levere mig Proviant hver Dag, belæsfede en Karre med de nødvendige Varer, og forsynet med noget Seildug til